

Sygn. akt VI GC 659/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st.sekretarz sądowy Urszula Łukasik

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. K.

przeciwko:

Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 2 210,00 zł (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 kwiecień 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 762,55 zł (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 659/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2016 roku (data stempla pocztowego) powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 2 260 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19 kwietnia 2015 r. oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 28 lutego 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki V. o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanej S. G.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Na podstawie umowy cesji powód nabył od poszkodowanej wierzytelność w stosunku do pozwanej. Pozwany podniósł, że domaga się pozwem nieuregulowanej kwoty 2 260 zł, tytułem poniesionych przez poszkodowaną kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 17 maja 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VI GNC 738/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że poszkodowana w trakcie likwidacji szkody nie zgłaszała potrzeby wynajmu samochodu zastępczego oraz, że poszkodowana na podstawie ugody zrzekła się wszelkich roszczeń związanych z wypadkiem z dnia 28 lutego 2015 r. a wypłacona na podstawie ugody kwota 3 200 zł wyczerpała wszelkie roszczenia związane z przedmiotowym zdarzeniem. Pozwana wskazała również, że z ostrożność procesowej kwestionuje wysokość szkody, w tym czasookres na jaki pojazd miał być wynajęty oraz stawkę.

Sąd zważył, co następuje:

Dnia 28 lutego 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki V. o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanej S. G.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Pojazd był niezbędny poszkodowanej do dowożenia dzieci do przedszkola.

Dowód: akta szkody (k. 73-136), oświadczenia (k. 13, 14), umowa o świadczenie usług przedszkolnych (k. 17-18), kara informacyjna leczenia szpitalnego (k. 19), karta informacyjna (k. 20).

Powód zawarł z poszkodowaną umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) na okres 20 dni przy stawce dobowej najmu wynoszącej 130 zł.

Dowód: umowy najmu (k. 10), oświadczenie (k. 16).

Na podstawie umowy cesji z dnia 14 marca 2015 r. powód nabył od poszkodowanego wierzytelność w stosunku do pozwanej.

Dowód: umowy cesji wierzytelności (k. 9-10).

Poszkodowana S. G. oraz pozwana na podstawie ugody zawartej w formie ustnej dnia 26 marca 2015 r. ustaliły wysokość odszkodowania z tytułu rozliczenia szkody całkowite w pojeździe należącym do S. G. na kwotę 3 200 zł. Pozwana zgodnie z zawartą ugodą przyznała poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 3 200 zł brutto. Pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania za koszty najmu samochodu zastępczego.

Dowód: raport z odsłuchanej rozmowy (k. 135a-136, 221-223), zeznania świadka S. G. (k. 195-196), nagranie rozmowy na płycie CD (k. 45), decyzje (k. 23a-25).

W dniu 9 kwietnia 2015 r. powód wystawił na rzecz S. G. fakturę VAT nr na kwotę 2 260 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego oraz kosztów podstawienia i odbioru pojazdu. Koszt podstawienia i odbioru uwzględniony w w/w fakturze pojazdu wynosił 130 zł.

Dowód: faktura VAT (k. 11).

Pismem z dnia 21 maja 2015 r. poszkodowana odwołała się od decyzji pozwanej w zakresie odmowy wypłaty odszkodowania z tytułu wynajmu samochodu zastępczego.

Dowód: pismo z 21 maja 2015 r. (k. 21).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 8 grudnia 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2 260 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 22), potwierdzenie nadania (k. 23).

Pozwana w decyzji z dnia 11 stycznia 2016 r. oświadczyła, iż stoi na stanowisku, że zawarta ugoda zakończyła definitywnie postępowanie likwidacyjne.

Dowód: decyzja (k. 26).

Uzasadniony okres wynajmu samochodu zastępczego wynosił 17 dni. Stawka dobową wynajmu samochodu zastępczego w wysokości 130 zł brutto jest stawka rynkowa, która nie jest zawyżona w stosunku do tych, za które można by wynająć samochód segmentu (...).

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. (k. 201-205), historia szkody (k. 12).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Brak było jakichkolwiek powodów aby dowodom tym odmówić waloru rzetelności i prawdziwości.

Zeznania świadka zeznania świadka S. G. są w ocenie Sądu wiarygodne. Zeznawała ona w sposób jasny, spójny i konsekwentny.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść pisemnej opinii biegłego sądowego M. D. z dnia 4 kwietnia 2017 r., uznając, iż wnioski opinii są rzetelne, logiczne i poparte dużym doświadczeniem biegłego. Opinia odpowiedziała na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez P. K. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w zasadniczej części.

W sprzeciwie pozwana podniosła, że roszczenie powoda jest bezzasadne, gdyż poszkodowana na podstawie zawartej ugody zrzekła się wszelkich roszczeń wobec pozwanej. Ponadto pozwana zakwestionowała wysokość szkody, w tym czasookres na jaki pojazd miał być wynajęty oraz stawkę, a także koszty podstawienia pojazdu.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą

istnieje związek przyczynowo-skutkowy. Powstanie szkody w majątku poszkodowanego również nie podlegało zakwestionowaniu.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, a w szczególności po zapoznaniu się z raportem z odsłuchanej rozmowy, nagrania rozmowy na płycie CD oraz zeznaniami świadka S. G. ustalił, że poszkodowana S. G. oraz pozwana na podstawie ugody zawartej w formie ustnej dnia 26 marca 2015 r. ustaliły wysokość odszkodowania z tytułu rozliczenia szkody całkowitej w pojeździe należącym do S. G. na kwotę 3 200 zł. Zatem w/w ugoda wyczerpała roszczenie poszkodowanej jedynie w zakresie wypłaty odszkodowania z tytułu rozliczenia szkody całkowitej w pojeździe nie obejmując swym zakresem roszczenia w zakresie zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego. Z powyższych dowodów nie wynika w żadnym razie, że przedmiotowa ustalona z poszkodowaną kwota obejmuje również koszty najmu samochodu zastępczego. Nieuzasadnione jest zatem stanowisko pozwanej, że ugodą rozliczono również koszty najmu samochodu zastępczego.

Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. o sygn. III CZP 32/03 wskazał, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Nadto Sąd Najwyższy wskazał, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji, który w pisemnej opinii z dnia 4 kwietnia 2017 r. wskazał, że uzasadniony okres wynajmu samochodu zastępczego w niniejszej sprawie wynosił 17 dni. Biegły wskazał również, że stawka dobową wynajmu samochodu zastępczego w wysokości 130 zł brutto jest stawką rynkową, która nie jest zawyżona w stosunku do tych, za które można by wynająć samochód segmentu (...). Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu przejęta przez powoda stawka dobową wynajmu samochodu zastępczego w wysokości 130 zł brutto była stawką uzasadnioną, natomiast uzasadniony czas najmu samochodu zastępczego wynosił 17 dni.

W zakresie kosztów podstawienia i odbioru samochodu zastępczego, zdaniem Sądu, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w tym zakresie należało roszczenie oddalić jako nieuzasadnione. Wobec najmu bezgotówkowego, stawki najmu są kalkulowane w taki sposób, że powinny zawierać koszty podstawienia i odbioru. Powód nie wykazał również żadnym dowodem jakoby koniecznym było podstawienie oraz odbiór przedmiotowego pojazdu do uszkodzonej.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał roszczenie powoda w zakresie żądania zwrotu kosztów podstawienia i odbioru samochodu zastępczego za nieuzasadnione.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powodów roszczenie za zasadne w części w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powodów kwotę 2 210 złotych, tj. kwotę ustalonych kosztów wynajmu samochodu zastępczego.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził ustawowe odsetki od dnia 19 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowe odsetki od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 2 210 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 50 złotych orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie powód uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania w związku z czym Sąd postanowił włożyć na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów.

Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 113 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 432,55 tytułem sporządzenia opinii przez biegłego sądowego, 1200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) co daje łączną kwotę 1762,55 zł.

SSR Jolanta Brzęk